

«Η Ελευθερία καταπολεμείται»
(Ως Πνευματική και Πολιτική πράξη)

Απ' αρχής να τονίσουμε, ότι είναι λάθος (σοβαρό) να προσεγγίζεται το νόημα της Ελευθερίας ανεξάρτητα από την θεμελιακή σχέση της με τον Θεό, όπως δηλ. συνέβη στον Παράδεισο από τους Πρωτόπλαστους. Ο λόγος της Γραφής είναι σαφής: «Ού δε το Πνεύμα Κυρίου, εκεί Ελευθερία» (Β' Κορινθ. 3, 17).

Οι μεθοδεύσεις εναντίον της Ορθοδοξίας συναπαρτίζουν τον γενικότερο - ειδικότερο πόλεμο εναντίον της Ελευθερίας, διότι στόχο έχουν ν' αποκλείσουν τον άνθρωπο από τον κεντρικό, κυρίαρχο στόχο του, που είναι η σωτηρία της ψυχής του.

Ο Χριστός τόνισε: «τι γαρ ωφελείται άνθρωπος, εάν τον κόσμο όλον κερδήση, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθεί; ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;» (Ματθ. 16, 25).

Σήμερα, ζούμε βυθισμένοι στον Οικουμενισμό (Αίρεση) και στο άθεο πολιτικό δίχτυ της εξουσίας. Αποτελούν συστήματα ανελευθερίας, που επηρεάζουν έντονα και διαρκώς τις συμπεριφορές και τις συνθήκες ζωής όλων των ανθρώπων. Αβίαστα μπορούμε να ισχυρισθούμε, ότι βάζουν φραγμό στη ματιά μας προς το Θεό και στον πλησίον.

Να σημειώσουμε, ότι το σημερινό Αστικό κράτος παράγει πνευματικές δυσκολίες προσέγγισης του Θεού σε πλατύτερη κλίμακα, απ' ότι σε παλαιότερες εποχές. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στις σύγχρονες τεχνικές επικοινωνίας (τηλεόραση, διαδίκτυο κ.λ.π.) αλλά, κυρίως, οφείλεται

στην προσπάθειά του να ασκήσει μια άθελ - υλιστική ιδεολογική ηγεμονία. Παρά τις Αστικές διακηρύξεις, βρισκόμαστε στον κόσμο τυπικής Ελευθερίας και Ισότητας.

Οντολογικά η ελευθερία, ως ανώτερη πνευματική λειτουργία, προϋποθέτει σκεπτόμενη υπόσταση - οντότητα.

«Ωστόσο, τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να εμποδίσει τον άνθρωπο να αισθάνεται γεννημένος για την Ελευθερία», παρατηρεί η Σίμον Βέϊλ, εκφράζουσα άριστα την Ορθόδοξη θέση - διδασκαλία, ότι η προέλευση και η πηγή της Ελευθερίας είναι ο Θεός, ενώ ο άνθρωπος είναι φορέας ελευθερίας (κατά χάρη Θεού).

Αυτή η πραγματικότητα απ' αρχής καταπολεμείται από τον διάβολο, ο οποίος «ανθρωποκτόνος ην απ' αρχής και εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ εστιν αλήθεια εν αυτώ... ψεύστης εστι και ο πατήρ αυτού», όπως μας πληροφορεί ο Χριστός (Ιωάννου, 8 , 44).

Δυστυχώς, στην σκιαγράφηση - ανάλυση της κοινωνικής ζωής κυριαρχεί η ορθολογιστική ερμηνεία των κοινωνικών εξελίξεων, η οποία αγνοεί την ύπαρξη του διαβόλου, ως οντότητα - πρόσωπο. «Το Ευαγγέλιο όμως και η χριστιανική θεώρηση και εμπειρία έχει υπ' όψιν της την έκταση των ενεργειών του διαβόλου και των επιπτώσεών τους, σ' όλες τις μορφές της ζωής μας, στα πρόσωπα στις κοινωνικές καταστάσεις στους θεσμούς και στις εξουσίες του κόσμου» (π. Γεώργιος Καψάνης).

Από παιδιά θυμόμαστε, ότι η πολιτική επικαιρότητα μας επιβάλλεται με τρόπο επιτακτικό - καταπιεστικό. Σπάνιες είναι οι μορφές κοινωνικής οργάνωσης που είναι αληθινά

απαλλαγμένες από το ψεύδος και την καταπίεση της εξουσίας.

Στις ημέρες μας (με πανδημία) η πολιτική εξουσία υπερέβη τα όρια που είχε η φύση της πανδημίας, η φύση των πραγμάτων.

Αντιμετώπισε με αντιπαλότητα (απολύσεις) πλήθος υγειονομικών, φέροντας στην επιφάνεια την εγγενή αντίφαση που έχει μέσα του κάθε φασιστικό καθεστώς, ως σπόρο θανάτου.

Έκλεισε τις εκκλησίες, ως «νέα» μορφή υγειονομικής ζωής, περιφρονώντας την Ορθόδοξη θεραπευτική παράδοση, δίνοντας την αίσθηση ενός επιστάτη με μαστίγιο. Ασφαλώς, μέσα σ' αυτή την αλυσίδα καταπίεσεων, υπήρξαν και κάποιες εισροές ελευθερίας για τα μάτια του κόσμου. Οι επαινετές αντιδράσεις (ομιλίες, συλλαλητήρια, κ.λ.π) έναντι της υγειονομικής δικτατορίας ήταν, πιστεύω, στον πυρήνα της, βαθιά ανθρωπιστικές, ως κατεύθυνση. Αποδείχθηκε δηλ. στην πράξη, η μεγάλη σημασία που δίνει ο λαός στον αυξημένο ρόλο των υπηρεσιών υγείας. Αυτό σε μεγάλο βαθμό και στη φάση που διανύουμε οφείλεται, νομίζω, στο πνεύμα της «καταναλωτικής κοινωνίας». Δεν ασκούμε δριμύτατη κριτική, όμως:

Ερώτημα: Δεν θα μπορούσε στην κοινωνική-εκκλησιαστική σκηνή να έχει την πρώτη αξιόλογη σταθερότητα ο αγώνας εναντίον του οικουμενισμού; Η υγεία είναι το απόλυτο πολιτικό-εκκλησιαστικό δόγμα;

Με απλά λόγια: δεν είδαμε συγκεντρώσεις, ομιλίες και δράσεις, ως ισορροπία πνευματική, εναντίον του

οικουμενισμού, στην ένταση και προβολή που έτυχε ο αγώνας εναντίον της υγειονομικής δικτατορίας.

Ίσως, ως κρίση των καιρών μας, η πίστη πολλών ανθρώπων στην Ορθόδοξη Χριστιανική προσδοκία, με τον τρόπο που εκπροσωπείται, είναι κλονισμένη.

Προφητικά ο μακαριστός Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης σε συνέντευξή του, είχε τονίσει:

«Ομαδικώς πάσχουμε, η Εκκλησία η δική μας μένει νεκρά. Αν αφαιρέσουμε τη Θ. Λειτουργία και τα μυστήρια, κατά τα άλλα ενεργεί και πράττει κατ' εντολήν των εκάστοτε κρατούντων. Αντί να είναι εμπροσθοφυλακή για μεγάλους και υψηλούς αγώνες... Κατάντησε ουρά, δούλη του κόσμου τούτου...».

Να θυμίσουμε, ότι ο Φλωρίνης Αυγουστίνος αγωνίσθηκε με το σύνθημα ή, καλύτερα, με το πνευματικό αίτημα: «Ζητούμεν ελευθέραν και ζώσαν Εκκλησίαν».

Σχόλιο – Επίλογος

Πέρασαν πάνω από εκατό (100) χρόνια από τότε που άρχισε ο Οικουμενισμός (ως αίρεση) να δραστηριοποιείται σαν «νόμιμος» κληρονόμος της Εκκλησίας του Χριστού, για τον εκκλησιολογικό μετασχηματισμό του πληρώματος της Εκκλησίας.

Γνώρισμα των τελευταίων εκατό χρόνων, ας πούμε εποχής του Οικουμενισμού μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, είναι ο παθητικός αυτοπεριορισμός του πληρώματος, ως αδιαφορία, που καλλιεργήθηκε από την Δυνητική Ερμηνεία του 15^{ου} Κανόνα της Α-Β Συνόδου επί Μ. Φωτίου. Αυτή

έγινε φράγμα της ελευθερίας των πιστών ν' αντιδράσει στην εξάπλωση του οικουμενισμού.

Η πραγματική αυτή αλήθεια διεκδικεί (πλέον) μεγάλη ιστορική παλαιότητα.

Ανασυνθέσαμε (περιληπτικά) τα χαρακτηριστικά της σημερινής πραγματικότητας, επιδιώκοντας να θυμίσουμε ότι το σημαντικό, σήμερα, είναι να καταστήσουμε ολοφάνερο τον θησαυρό της Ορθοδοξίας, ως θέμα προτεραιότητας για την επίτευξη της πραγματικής ελευθερίας, πνευματικής, πολιτικής και Εθνικής.

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ